

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΑΚ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ

'Αλλοίμονο!... 'Η τρικυμίες στον κόλπο της Γασκώνης είνε εξακουστές για τις θαλασσινές τραγιδίες που προκαλούν. Κάθε τέτοια φουρτούνα έ-

χει κι' ένα ναυάγιο, μιά συμφορά, μιά καταστροφή. Μιάν 'Απριλιώτικη νύχτα, μακρυσά στο πέλαγος, μέσα στα πυκνά σκοτάδια, ή θύελλα τύλιξε τη «Μαρία Γκράτσια», ένα καράβι απ' τ'ο Σαίν-Μαλό. 'Ο Γιάν Λεντοφίκ, ο λοστρόμος του, ένα γερό παλληκάρι απ' τη Βρεττανία, άτρώμητο στις φουρτούνες και στο σκαμπανεβάσμα, χάθηκε άξαφνα, την ώρα που ο λυσασσμένος άγέρας έξοσκιζε με ούρλιασματα και το τελευταίο πανί. 'Ο Λεντοφίκ, γλυκομιλητός και με καλή καρδιά, ήταν το καμάρι της «Μαρίας Γκράτσιας».

—Θά γίνης γρήγορα καπετάνιος!... τού έλεγαν οι φίλοι του. —Δέν βαρειέστε... τούς άπαντούσε έκείνος. Ποιός ξέρει τί θά γίνη άδριο; «'Ολοι μας χαροπαλεύουμε πάνω στα κύματα...»

—'Ελα, Γιάν, ξέρεις καλά πώς σ' αγαπάει τ' άφεντικό, ο «κύριος έφοπλιοτής», παρατηρούσε με κάποια ειρωνεία ο Γκοντινέκ, ένας συγχωριστός του. Καί, μιά την άλήθεια, γιατί νά μη γίνης καπετάνιος, άφοδ'ό τ' άξίζεις;...

'Ο χαμός λοιπόν τού Γιάν Λεντοφίκ, λήπσε κατάκαρδα τούς ναυτες. Πώς είχε γίνει ή συμφορά; Κανείς δέν είχε δη τίποτα μέσα σ' έκείνο τ'ο ζοφερό σκοτάδι. 'Ο λοστρόμος θά είχε πάει ως την πλώρη, για νά σώση λευε με τόν άέρα, θά παρασύρθηκε άπό κανένα κύμα και θά φούταρε στη θάλασσα.

Μά ή άλήθεια είνε άλλη. Καθώς τραβούσε για την πλώρη ο Γιάν Λεντοφίκ και γατζωνόταν στα σκονιά για νά γλυτώση από τά κύματα, ένοιωσε άξαφνα δυο σιδερένια μπράτσα νά τον τυλίγουν απ' τούς ώμους και νά τον σφίγγουν τ'ο λαϊμό για νά τον πνίξουν, πριν προφτάσει νά φωνάξη και ζητήσει βοήθεια...

Μέσα στο πυκνό σκοτάδι ο λοστρόμος δέν μπόρεσε νά δη ποιός ήταν ο έχθρος του. Πάλυε μονάχα με άπόγνωσι και μιά στιγμη έπραξε με τά δόντια του το δεξιό καρπό τού δολοφόνου και τόν δάγκωσε βαθειά, σάν νά ήθελε νά τόν κομματιάση. 'Εκείνος έπνιξε μιά κραυγή πόνου και σήκωσε ψηλά τόν Λεντοφίκ. "Ένα μεγάλο κύμα, που έσκασε πάνω στο κατάστρωμα, ζάλισε με τά νερά του τ'ο λοστρόμο. Κι' ο δολοφόνος βρήκε την εύκαιρία νά τόν πετάξη στη θάλασσα.

Τά ημερωμάτια, ή θάλασσα ναλήνευε κι' ή «Μαρία Γκράτσια» μπόρεσε τότε ν' άνοιξη πάλι τά πανιά της και νά συνεχίση τ'ο ταξίδι της.

—Κακόμοιρε Λεντοφίκ! ψιθύριζαν οι ναυτες πεκραμένοι. Τί θ' άπογίνουν τώρα οι γονιοι του;...

—Μά κι' ή άρραβωνιαστική του, ή όμορφη Στέλλα Μαρέκ, πώς θά μάθη τόν άδικο χαμό του; Έκανε ο μικρός Λεγκαλέκ, ο άγαπημένος ναυτής τού λοστρόμου.

—'Ενε κι' αυτή άπ' τ'ο Πλουγκαστέλ... έξήγησε ο Γκοντινέκ. Τί νά κάνω; Μιά κι' ήταν χωριστός μου, πρέπει νά πάω έγώ; αυτή την είδησι στο σπίτι του και στην καλή του. Μά τί νά σάς πώ;... Λένε πώς δέν τά είχε καλά με τη Στέλλα Μαρέκ, τάρα τελευταία...

'Ο Γκοντινέκ είχε κλάψει το φίλο του και κάθε φορά που έλεγε τ' όνομά του, δάκρυζε από τη λύπη του. 'Ο χαμός του τόν είχε άφρησει άπαρηγόρητο...

Μά μήπως μπορούσε νά κάνει κι' άλλωδς; 'Οπως θέλησε κι' ο καπετάνιος, ο Γκοντινέκ πήγε στους γονείς τού Λεντοφίκ την έλευθερή είδησι και μαζί μ' αυτή, τ'ο ναυτικό σάκκο του και τά λεφτά του. Είχε καλή καρδιά ο Γκοντινέκ... Παρηγόρησε σάν φίλος τη Στέλλα Μαρέκ και κάθε τόσο πήγαινε και της κρατούσε συντροφιά. Κι' οι δυο τους τότε μιλούσαν για τόν άτυχο λοστρόμο...

Στο Πλουγκαστέλ, όστόσο, άρχισαν σέ λίγο ή κακογλωσσ-

σιές:

—'Ενε παμπόνηρος ο Γκοντινέκ! Έλεγαν ή γυναικές. Θά δητε πώς θά πάρη τη θεία τού Λεντοφίκ κοντά στην όμορφη Στέλλα...

Κι' άλήθεια, όταν ή «Μαρία Γκράτσια» άνοιξε πάλι τά πανιά γι' άλλο ταξίδι, ο Γκοντινέκ δέν έφυγε μαζί της.

—Γιατί όχι; έλεγαν τότε στο Πλουγκαστέλ. Μήπως δέν ήταν ο καλύτερος φίλος τού Λεντοφίκ; Ποιός άλλος ταίριαζε πιο πολύ με την πεντάμορφη Στέλλα τού καπετάνιου Μαρέκ;

Κι' αυτό ήταν το ασστό. Ποιός άλλος ταίριαζε καλύτερα;

Μά ύστερ' από λίγες μέρες, στην ταβέρνα της «Σπασμένης 'Αγκυρας», ο ψαράς Ντορφιν διηγήθηκε στη συντροφιά τού κάποιο περιστατικό, που άναστάτωσε τ'ο Πλουγκαστέλ.

—'Είδα τ'ο φάντασμα τού Λεντοφίκ! τούς είπε, χλωμιάζοντας απ' την τρομάρα του. Τό είδα με τά μάτια μου νά τριγυρίζη άνάμεσα στους βράχους... 'Η ψυχή τού Λεντοφίκ δέν βρισκει άνάπαυσι... Ποιός ξέρει;... Δέν μπορεί φαίνεται νά κινή δίχως την όμορφη Στέλλα Μαρέκ... 'Οποιος θέλει ν' άκούση πώς βογγάει τ'ο φάντασμα, άς πάει τη νύχτα νά παραφυλάξη άνάμεσα στους βράχους...

Αυτή ή ιστορία συζητήθηκε κι' άλλα βράδυα στην ταβέρνα.

Σ' ένα μάλιτα από αυτά ήταν κι' ο Γκοντινέκ, ολόχαρος, σάν άνθρωπος ευτυχισμένος. Πήγε λοιπόν κοντά στη συντροφιά τών ψαράδων και τούς ρώτησε περιέργως:

—Τί τρέχει;

—Νά, μιλάμε για τ'ο φάντασμα τών βράχων... τού άπάντησε ο Ντορφιν.

—Γιά ποιό φάντασμα; άπόρησε ο Γκοντινέκ.

—Δέν ξέρεις λοιπόν ότι ή ψυχή τού Λεντοφίκ τριγυρίζει κάθε νύχτα άνάμεσα στους βράχους; Έκανε ο Ντορφιν. Τόν άκουσα πολλές φορές νά ούρλιάξη μέσα στο σκοτάδι, σάν νά ζητούσε έκδικήσι για τόν άδικο χαμό του...

'Ο Γκοντινέκ σήκωσε αδιάφορα τούς ώμους.

—Δέν μπορεί κανείς νά πάρη έκδικήσι από τη θάλασσα... ψιθύρισε.

—'Εχεις δικηο... τού άπάντησε ο Ντορφιν. μ' ένα παράδειο χαμόγελο. 'Αλήθεια, έέν μās λες, ποτε θά παντρευτής τη Στέλλα;

—'Ο... Δέν έχουμε άποφασίσει ακόμα τίποτε... διαμαρτυρήθηκε ο Γκοντινέκ, με κάποια τασαχή.

Έκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα της ταβέρνας και μπήκε κάποιος άγνωστος. "Ένα πλατύγορο καπέλλο τού έκρυβε όλο σχεδόν τ'ο πρόσωπο. Οι ψαράδες ούτε γύρισαν διόλου νά τόν κυττάξουν. Τί τούς ένοιωζες; Μονάχα ο Ντορφιν τόν πρόσεξε και χαμογέλασε παράξενα. "Επειτα κύτταξε στα μάτια τού Γκοντινέκ κι' είπε στους συντρόφους του:

—Τώρα θά σάς διηγηθώ μιά πιο παράξενη ιστορία... 'Ε, λοιπόν, σάς λέω καθαρά και έάστερα, πώς δέν πιστεύω στα φαντάσματα. Ξέρετε ποιά είνε ή άλήθεια; 'Ανάμεσα στους βράχους δέν τριγυρίζει τ'ο φάντασμα τού Λεντοφίκ, άλλα ο ίδιος ο λοστρόμος ολοζώντανος!...

—Πώς τ'ο ξέρεις; είπε πάλι μ' άπορία ο Γκοντινέκ.

—'Ακούστε... συνέχισε ο Ντορφιν, με τ'ο ίδιο ειρωνικό χαμόγελο. Χτες τη νύχτα είδα ένα πολύ παράξενο όνειρο: "Έβλεπα τη «Μαρία Γκράτσια» νά ταξιδεύη, την ώρα της φουρτούνας. Κι' άξαφνα, πίσω στο κατάστρωμα, είδα δυο ανθρώπους νά παλεύουν μέσα στο σκοτάδι. Σέ λίγο, ο ένας απ' αυτούς πέταξε τόν άλλο στη θάλασσα, για νά τόν πνίξη. Μά έκείνος κάταφερε νά γλυτώση και νά βγη πόνιν έπιμερώσι στη στεριά... Μά τά κύματα τόν τίναξαν με δύναμι πάνω στους βράχους και τόν έκαναν νά χάση τις αισθήσεις του... Τό πρωί, όταν έγύπνησε, δέν θυμόταν πειά τίποτα... 'Ηταν σάν νά είχε χάσει τά λο-

'Ο Ντορφιν τόν άρπαξε από τ'ο χέρι...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ... ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΤΑΤΟΣ

Ο νυν βασιλεύς του Βελγίου, ο Λεοπόλδος ο Γ', ήταν ανέκαθεν δημοκρατικός στα αισθήματά.

Όταν, μετά την υπογραφή της ανακωχής, επισκέφθηκε την Καλλιφornία, συνοδεύοντας τον πατέρα του, τον δειννότο βασιλιά «Άλβέρτο, και τη βασίλισσα Έλισάβετ, πήγε μία μέρα και σ' ένα στούντιο του Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης, ο οποίος του παρουσίασε τους ηθοποιούς και το τεχνικό προσωπικό, τον πρότρεψε σ'ε μιά στιγμή:

—Πώς θέλετε, Ύψηλότητε, να σ'ας προσαγορεύουμε;

—Ω! μπορείτε να με λέτε απλώς Λεοπόλδο! αποκρίθηκε ο διάδοχος του Βελγίου.

Ο Λεοπόλδος γνωρίστηκε τότε με πολλούς καλλιτέχνες και μηχανικούς του κινηματογράφου και τους παρακάλεσε, αν περάσουν καμμία φορά από τις Βρυξέλλες, να πάνε να τον δουν σ' ανάκτορα.

Τελευταία, λοιπόν, ένας παλιός όπερατέρ, ο Τζέιμς Κράιζε, έτυχε να βρεθ'ή στις Βρυξέλλες. Θυμήθηκε την «πρόσκληση» του Λεοπόλδου και αποφάσισε να ζητήσει άκρoσαι από αυτόν. Ο βασιλεύς τον δέχτηκε αμέσως. Στην αρχή, ο όπερατέρ του μίλησε με όλους τους τύπους... Μά ο Λεοπόλδος του έκανε τόσο θερμή υποδοχή, ώστε ο Τζέιμς λησμόνησε το πρωτόκολλο και φώναξε ένθουσιασμένος:

—"Α! δέν φαντάζεσαι, Λεοπόλδε, πόσο χαιρόμαι πού σ'ε ξαναθλέπω!... Είσαι ένα παιδί μάλαμα!... Ο Ρουζβελτ, ο πρόεδρός μας, είνε ανόμπ, αν συγκριθ'ή με σένα... Ποτέ δέν θά τουλομούσα να τού μιλήσω στον ένικό!...

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Προτιμώτερο σήμερα το αυγό, παρά αβρίο ή κόττα.

Ισπανική

Άκόμη και τού Γάγγη τά νερά, όταν χύνονται στή θάλασσα, άρμυρίζουν.

Κινέζικη

γικά του... Κι' έτσι, νύχτα και μέρα τριγύριζε ανάμεσα στους βράχους σάν τρελλός, ουρλιάζοντας και τρέχοντας να κρυφ'ή από τού φόβου του, μόλις έβλεπε κανέναν άνθρωπο από μακρ'ά... Έπειτα, σιγά-σιγά, ξαναγύρισε πάλι στα λογικά του και τότε...

—Μά δέν είνε όνειρο αυτό! φώναξε νευριασμένος ο Γκοντινέκ.

—Μπορεί νά'χει δικρο! τού άπάντησε απότομα ο Ντορφίν. Ξέρεις μάλιστα και κάτι άλλο; 'Ο τρελλός πού τριγύριζε ανάμεσα στους βράχους, μοιάζει μ' εκείνον τόν ξένο, πού κάθεταί εκεί πέρα, στήν άκρη της ταβέρνας; ...

Κι' ο Ντορφίν, γυρίζοντας πρός τόν ξένο, τού φώναξε:

—"Ε, παλληκάρι μου, γιά έλα πού κοντά...

Ο Γκοντινέκ χλώμιασε άξαφνα και ψιθύρισε τρομαγμένος:

—Δέν μ' άρέσουν τ' άστεία σου, Ντορφίν... Έγώ ήμου φίλος τού άτυχου λoστρόμου και δέν μπορώ ν' άκούω αυτές τις κουταμάρες... Γειά σας!...

—Όχι, θά μείνης έδω! τόν πρόταξε άγρια ο Ντορφίν και τόν άρπαξε άπ' τού χέρι. Θέλουε να μ'ας π'ης π'ως έκανες αυτά τά σημάδια στό δεξι σου χέρι... Είνε σημάδια από δάγκωμα...

—Είσαι τρελλός! ούρλιαξε ο Γκοντινέκ. "Αφσέ με...

—"Ε, Λεντοφίκ! Έλα να δ'ής τη δαγκωματιά σου!... φώναξε ολόχαρος στόν άγνωστο ο Ντορφίν.

Ο Γκοντινέκ, στό άκουσμα τού όνόματος τού λoστρόμου, σοριάσθηκε πάνω σ'ε μία καρέκλα κι' έκει, μπροστά στους φαρβάδες και στους ναυτικούς, ώμολόγησε καθαρά τού έγκλημά του.

Είχε πετάξει στή θάλασσα τού Λεντοφίκ, γιά να τού πάρ'η την πεντάμορφη Στέλλα Μαρέκ, τήν άρραβωνιαστικιά του.

ΠΩΛ-ΣΑΚ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 27η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδίσαντες άριθμοί)

Στίς 6 μ. μ. τής περασμένης Τετάρτης 30 Μαΐου έγινε εις τή Γραφεία μας ή 27η κλήρωσις διά τήν διανομήν των δώρων τού Έβδομαδιαίου Λαχείου τού «Μπουκέτου», παριστανέων πολλών δημοσιoγράφων και έλλεκτου κόσμου. Από τήν κληρωτίδα, εις τήν όποιαν είνον τετή όλοι οι άριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τή φύλλα τού «Μπουκέτου», άνευσύρθησαν κατά σειράν οι έξής άριθμοί:

Ο άριθμός 15907, ο όποιος κερδίζει ολόκληρον τήν σειράν των βιβλίων τής Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννέα άριθμοί, οι όποιοι κερδίζουν άνά έν βιβλίον τού περιήφου μνηστορήματος τού Πάωλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα»: 20799, 686, 16624, 14325, 5838, 25293, 15597, 221, 17208.

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 07 (ήτοι εις τή δύο τελευταία ψηφία τού 1ου άριθμού 15907), κερδίζουν άνά έν Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», τής άρκεστικής των τυχερών άναγνωστών μας.

Η 28η κλήρωσις τού Έβδομαδιαίου Λαχείου μας θά γινή και πάλιν εις τή Γραφεία μας τήν 27ην Ιουνίου. Όσοι επιθυσιών, δύνανται να παρευθίσουν.

Επίσης όσοι έν των άναγνωστών των επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μ'ας στείλουν τή σχετική δελτία με τούς κερδίζοντας άριθμούς, αναγράφοντες επί τού δελτίου τού όνομά των καθαρά, θά παραλαμβάνουν δέ τή βιβλία των από τή Ύποπρακτορεία τής επαρχίας των, εις τή όποια θ' άποσταλή—επι τούτο—μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου, και έπεξηγηματική έγχειρίδιον.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

- Οι κ. κ.: 'Ιωάννης Κυριαζής Κωνσταντινούπολις, Νίκη Μοιάσου Χαρθούρη 5 'Αθήνα, Ν. Κοτζιάς Θεσσαλονίκη, Ν. Μπαζαλιός 'Αρβαλή 6 'Αθήνα, 'Ιω. Κυριαζής Κωνσταντινούπολις, Ν. Χρηστίδης Ζεφύρου 10 'Αθήνα, Κοίλα Κοντού Κολοσσόφην 8 'Αθήνα, Κ. Παπαχριστόπουλου 'Αρβ'του 38 'Αθήνα, Στέλλα Πετράχη Πύλου, Διον. 'Αρβανιτιάης Κέρκυρα, 'Αδελφοί Βασιλειάδου Βόλος, Α. Άγγελόπουλος Λεβίδου 17 'Αθήνα, Δ. Μεγγανιάς Έλάτεια, Ν. Βασιής Παλαιών Δίου 103 Περαεΐς, Μάχη Τσιονάου 'Ιουστινιανού 10 'Αθήνα, Κωνστ. Κωτοΐζας Βόλος, Παναγ. Νότας Θεσσαλονίκη, 'Ιωάννα Κεφαλοπούλου Πατρώου 9 'Αθήνα, Γ. 'Αναγνωστάτος 'Ιθάκη, Σταύρος Σταύρου Βόλος, Διον. Τσαπαλάς Πύργος 'Ηλείας, Γ. Κασετζίδης Κόρινθος, Νίκη Μοιάσου Χαρθούρη 5 'Αθήνα, Σ. Παπαμαζαλόπουλος Άγοραζαίου 24 'Αθήνα, Κωνστ. Ασπιώτης Ρηγα Φερραίου Πάτρας, έκέρδισαν άνά έν Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου».

Η 29η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τά Δώρα)

Εις τήν 29ην κλήρωσιν τού Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος άριθμός θά κερδίσ'η ολόκληρον τήν σειράν των βιβλίων τής Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου». Έννέα κατά σειράν άριθμοί θά κερδίζουν από ένα βιβλίον τού περιήφου μνηστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις τή δύο τελευταία ψηφία τού 1ου άριθμού θά κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», όποιουδήποτε έτους θέλουν, έν των εύρισκομένων εις τήν Βιβλιοθήκην τού «Μπουκέτου».

Οι έν 'Αθήνας κερδίζοντες θά φέρνουν τού φύλλον με τού έν αυτό δελτίον στή Γραφεία μας και θά παίρνουν τή δώρα των. Οι έν τας επαρχίας θ' άποκόπουν και θά μ'ας στέλνουν τή δελτία των και θά λαμβάνουν τή δώρα των με τού Τελεγραμμοειών ή μέσω των Ύποπρακτορειών μας. Κάθε άναγνώστης δύναται να άγοράσ'η και δύο και τρία φύλλα, να θά εχη περισσότερες έλλειδες κέρδους. Τά άποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα τού «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείψουν να παραλάβουν τή δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν εύθνήμεθα στείχεΐώς.

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πωλητής σκύλων τής μόδας, σ'ε μιά μοντέρνα κυρία:

—Πάρτε τον, κυρία μου, γιατί είνε σωστό κελεποφι, λάμψηνο!...

—Ναι, αλλά φοβόμαι μη δέν άρέσει στό σκύλο μου...

—Και πάλι πάρτε τον, κυρία μου. Άνδρα άλλον βρισκετε εύκολώτα, μα σκύλον σάν κι' έτούτον, ποτέ!...